SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 22/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., P., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 274/05 zo 16. marca 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2007 doručená sťažnosť M. K., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 274/05 zo 16. marca 2006.

V sťažnosti sťažovateľka okrem iného uvádza, že *„... v minulosti podala u Okresného súdu v Prešove žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov a žiadala, aby došlo k určeniu, že zmluvy o úvere zo dňa 20. 12. 2000 na sumu 3.600.000 NGL*

(holandských guldenov), zo dňa 20. 12. 2000 na sumu 520.000 DEM (nemeckých mariek), zo dňa 20. 12. 2000 na sumu 120.000 DEM (nemeckých mariek), zo dňa 20. 6. 2000 na sumu 1.100.000 NGL (holandských guldenov), zo dňa 2. 6. 2000 na sumu 400.000 NGL (holandských guldenov), zo dňa 18. 12. 1999 na sumu 700.000 NGL (holandských guldenov) a zo dňa 1. 10. 1999 na sumu 131.125 NGL (holandských guldenov) uzatvorené medzi odporcom v 1. rade: PaedDr. A. K., rod. č.... bytom P., odporcom v 2. rade: PaedDr. J. S., rod. č.... bytom P. odporcom v 3. rade: Ing. A. K. rod. č.... bytom P. odporcom v 4. rade: N. so sídlom: Holandsko sú neplatné, a aby súd zaviazal odporcov k náhrade trov konania".

Ďalej je v sťažnosti uvedené, že *„... prvostupňový súd rozhodol, a rozsudkom zo dňa 29. 10. 2003 č. k. 16 C 97/02-165 zamietol návrh o určenie neplatnosti právnych úkonov...*

Z dôvodu vadného právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom sťažovateľka žiadala, aby vec bola opakovane prejednaná a po jej preskúmaní a po zistení dôvodnosti odvolania bol rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 29. 10. 2003 č. k. 16 C 97/02-165 zrušený a vrátený tomuto súdu na ďalšie konanie, ev. bol zmenený a aby bolo žalobe vyhovené.

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 11 Co 65/04-257 vo veci rozhodol s tým, že rozsudok súdu prvého stupňa - Okresného súdu v Prešove č. k. 16 C 97/02-165 zo dňa 29. 10. 2003:

a) potvrdil:

aa) v jeho napadnutej časti vo veci samej, ktorou bol návrh zamietnutý...".

Sťažovateľka podala proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Prešove dovolanie, vo veci ktorého *«... konal Najvyšší súd SR, ktorý uznesením č. 1 Cdo/274/2005 zo dňa 16. 3. 2006 dovolanie odmietol s tým, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov dovolacieho konania odporcovi v 4) rade...*

Podľa odôvodnenia cit. uznesenia Najvyšší súd SR, dospel k záveru, že nezistil, že by konanie pred súdmi bolo zaťažené vadou:

a) v zmysle ust. § 237 ods. f) Občianskeho súdneho poriadku a že sťažovateľke sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom, pričom Najvyšší súd SR, k uvedenému záveru

pristúpil s tým, že:

aa) „ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní samo o sebe nezahŕňa žiadosť o odročenie pojednávania“ a teda že nemožno považovať za nesprávny postup súdu ak po ospravedlnení sťažovateľky, ktorá požiadala o odročenie pojednávania vo veci meritórne konal a rozhodol“,

ab) nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom,

ac) žiadne procesné ust. neukladá súdu povinnosť doručiť sťažovateľke vyjadrenie odporcu k ňou podanému odvolaniu.

b) v zmysle ust. § 237 ods. b) Občianskeho súdneho poriadku ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

pričom Najvyšší súd SR, k uvedenému záveru pristúpil s tým, že sťažovateľka danú skutočnosť žiadnym hodnoverným spôsobom nespochybnila.

So závermi dovolacieho súdu nemôže sťažovateľka súhlasiť. Je zrejmé, že dovolací súd jednotlivé skutočnosti posúdil len na základe vlastnej úvahy a pri prehliadnutí existujúcej právnej úpravy a súdnej praxe ale vždy na úkor sťažovateľky.

Sťažovateľka nesúhlasí a ani nemôže súhlasiť so záverom, že jej ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní malo len formálny dôvod a že by ním nemienila dosiahnuť stav, aby súd vo veci nekonal a nerozhodol. Ak by totiž sťažovateľka mienila urobiť len to, jej činnosť by nemala žiadny význam a opodstatnenie. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka ako nepravdivé odmieta možnosť, aby jej úkonu bol dávaný iný zmysel a účel...

Sťažovateľka, napriek tomu, že si je vedomá skutočnosti, že vedenie súdneho konania je na zákonnom sudcovi odmieta možnosť, aby súd vykonával len jednostranné úkony a dôkazy, aby boli prehliadnuté akékoľvek jej návrhy, ktoré by mohli ozrejmiť stav veci a to najmä preukázať opodstatnenosť žaloby a vadnosť niektorých záverov, na základe ktorých rozhodoval súd prvého stupňa.

Už vôbec sťažovateľka nemôže súhlasiť s názorom, že je na vôli či posúdení súdu, ktoré vyjadrenia, listiny a pod. sprístupní druhej procesnej strane a pod. Išlo by totiž o popretie akýchkoľvek zásad súdneho konania a najmä zásady prejednacej. Pri realizácii uvedených záverov (ich čo len teoretického pripustenia), aby sa zrejme súdne konanie stalo len a výlučne formálne a závislé na súde».

Sťažovateľka následne podala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti uvedenému uzneseniu najvyššieho súdu. Generálna prokuratúra sťažovateľke oznámila, že jej vec je bezpredmetná a nebude sa ňou zaoberať. Pre nesúhlas s administratívnym vybavením podnetu podala sťažovateľka generálnej prokuratúre opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra listom z 30. januára 2007 sťažovateľke oznámila, že opakovaný podnet odkladá z dôvodu, že *„Najvyšší súd SR odmietol dovolanie podané sťažovateľkou a teda rozhodol o dovolaní“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že *„... práva sťažovateľky vymedzené Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené právoplatným uznesením Najvyššieho súdu SR č. 1 Cdo/274/2005 zo dňa 16. 3. 2006 a aby uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 1 Cdo/274/2005 zo dňa 16. 3. 2006 zrušil a aby vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s obsahom spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 339/06 a zistil, že predmetom konania o sťažnosti sťažovateľky vedeného pod uvedenou spisovou značkou bolo taktiež namietanie porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 274/05 zo 16. marca 2006.

V konaní sp. zn. II. ÚS 339/06 ústavný súd uznesením z 25. októbra 2006 sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že v sťažnosti namietané uznesenie najvyššieho súdu zo 16. marca 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 274/05 nadobudlo právoplatnosť 2. mája 2006. Vzhľadom na dátum právoplatnosti označeného rozhodnutia (2. máj 2006) a dátum doručenia sťažnosti (6. október 2006) ústavný súd v uvedenom uznesení konštatoval, že sťažnosť bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým

sa napáda to isté právoplatne skončené konanie, ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný (IV. ÚS 36/03).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], pretože nedostatok podmienky konania nie je možné v tomto konaní odstrániť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007